

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเรื่องที่อาจารย์ผู้สอน นักการศึกษา และนักจิตวิทยา ให้ความสนใจมาโดยตลอด ทั้งนี้โดยได้พยายามศึกษาว่า องค์ประกอบใ้มี่มีส่วนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน อันจะเป็นแนวทางส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถและศักยภาพที่มีอยู่ในตนเอง เพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2520 : 19-35) ได้ระบุในรายงานการประเมินผลการพัฒนาการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีการศึกษา 2518 ว่า ประสิทธิภาพทางการศึกษาสามารถวัดได้จากคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนนั้นเป็นผลมาจากองค์ประกอบต่าง ๆ หลายประการ นับตั้งแต่เด็กเกิดมา และเจริญเติบโตในครอบครัวจนกระทั่งเข้าสู่วัยเรียน องค์ประกอบที่สำคัญหลายประการนั้น ได้แก่ คุณลักษณะของนักเรียน คุณภาพของการจัดการศึกษาในโรงเรียน และความสามารถที่ติดตัวมาโดยกำเนิด รวมทั้งภูมิหลังของครอบครัวของนักเรียนด้วย

เฮอว์เบิร์ท เจ. เคลาส์ไมเออร์ (Herbert J. Klausmeir 1961 : 29) ได้ศึกษาถึงองค์ประกอบที่เป็นตัวกำหนดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ได้แก่ คุณลักษณะของผู้เรียน คุณลักษณะของครูผู้สอน คุณลักษณะทางกายภาพ พฤติกรรมระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน คุณลักษณะของกลุ่ม และแรงผลักดันภายนอก และได้สรุปว่าคุณลักษณะของผู้เรียนเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่สุดในการอธิบายถึงประสิทธิผลทางการเรียน

ส่วน ด็อกเซียล เอ. เพรสคอตต์ (Doxial A. Prescott 1961 : 14-46) ผู้อำนวยการสถาบันค้นคว้าเรื่องเด็ก แห่งมหาวิทยาลัยแมริแลนด์ ได้สรุปองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนว่าประกอบด้วย

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกาย ได้แก่ อัตรากาจรเจริญเติบโตของร่างกาย

สุขภาพของร่างกาย ข้อบกพร่องของร่างกาย และลักษณะท่าทางของร่างกาย

2. องค์ประกอบทางความรัก ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตร ความสัมพันธ์ระหว่างบุตร และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว

3. องค์ประกอบทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ขนบธรรมเนียม ประเพณี ความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมทางบ้าน และฐานะทางบ้าน

4. องค์ประกอบทางด้านความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน ได้แก่ ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนวัยเดียวกัน

5. องค์ประกอบทางการพัฒนาแห่งตน ได้แก่ สติปัญญา ความสนใจ เจตคติ และแรงจูงใจ

6. องค์ประกอบทางด้านการปรับตัว ได้แก่ ปัญหาการปรับตัวและการแสดงอารมณ์

นอกจากนี้ วิลเลียม อาร์ มอโรว์ และคณะ (William R. Morrow and others 1961 : 500-506) ได้ทำการศึกษา พบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มักจะมีบิดาที่ให้การชมเชยและยอมรับ แสดงความสนใจและเข้าใจเด็กเป็นอย่างมาก และเด็กก็มีความรู้สึกที่ตนเองเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว และประพฤติตนตามแบบอย่างบิดามารดา ในทางตรงกันข้าม เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมักจะมีบิดาที่เข้มงวด เข้มงวดกวัดขันเด็กจนเกินไป และลงโทษเด็กบ่อย ๆ หรือมีฉะฉานก็ปกป้องหรือผลักดันเด็กมากจนเกินไป และแสดงให้เห็นว่ามีความคาดหวังกับเด็กในเรื่องความสำเร็จอย่างสูงหรือต่ำมากเกินไป

มาเรียน ชริมเชอร์ แอชเวิร์ธ (Marion Schrimsher Ashworth 1964 : 3224- A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามที่ได้คาดไว้ และต่ำกว่าที่คาดไว้จะมีพื้นฐานแตกต่างกันในเรื่องต่อไปนี้หรือไม่ กล่าวคือ ระดับเศรษฐกิจและสังคม อาชีพ และความมั่นคงในอาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง โอกาสที่นักเรียนจะอ่านหนังสือและทำศนาจร โอกาสที่นักเรียนจะศึกษา

และค้นคว้าด้วยตนเอง และความร่วมมือของผู้ปกครองที่มีต่อกิจกรรมของโรงเรียน จากการศึกษาสรุปผลได้ดังนี้

1. สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามที่คาดไว้ เอาใจใส่และมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับนักเรียนมากกว่าผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าที่คาดไว้
3. แรงกระตุ้นจากผู้ปกครองเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน
4. อายุและเพศมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนน้อยมาก
5. โอกาสที่นักเรียนจะอ่านหนังสือที่มีคุณค่าและการทัศนศึกษา ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแตกต่างกัน

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่อการเรียนของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา เอ็ดเวิร์ด แฟรงเคิล (Edward Frankel 1962 : 174-179) พบว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน ขาดเรียนบ่อย ทำผิดวินัยมาก และมีส่วนร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตรน้อย ผลการศึกษาดังกล่าวตรงกับผลการศึกษาของ เดวิด อี. เลวิน (David E. Levin 1965 : 10) ที่ว่าฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นตัวแปรที่สำคัญในการศึกษา โดยเหตุที่ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม เป็นตัวแปรที่เกี่ยวกับเรื่องเจตคติ แรงกระตุ้น และค่านิยม ตัวแปรเหล่านี้มีความสำคัญต่อผลการเรียนในโรงเรียนทั้งสิ้น

เมื่อศึกษาถึงองค์ประกอบที่เป็นตัวตัดสินระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โรเบิร์ต เจ. ฮาร์วิกเฮิร์ทส และเบอร์นิส แอล. นิวการ์เทน (Robert J. Harvighurst and Bernice L. Neugarten 1969 : 159) กล่าวว่า มี 4 ประการด้วยกัน คือ

1. ความสามารถที่คิดตัวมาแต่กำเนิด

2. ชีวิตและการอบรมในครอบครัว
3. ประสิทธิภาพของโรงเรียน
4. ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง หรือระดับความมุ่งหวังในอนาคต

จากองค์ประกอบ 4 ประการดังกล่าวข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจะประกอบด้วย ตัวแปรทางด้านนักเรียน ครอบครัว และครูผู้สอน และในส่วนตัวแปรค่านักเรียน และครูผู้สอน เบนจามิน เอส. บลูม (Benjamin S. Bloom 1976 : 167-176) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าโดยแบ่งตัวแปรที่ทำการศึกษากออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1. พฤติกรรมทางด้านความรู้ความคิดของผู้เรียน หมายถึง ความสามารถในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย ความถนัด และพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียน
2. คุณลักษณะด้านจิตพิสัย หมายถึง สภาพการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ได้แก่ ความสนใจ เจตคติต่อเนื้อหาวิชา สถาบัน และระบบการเรียน การยอมรับความสามารถของตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพ ซึ่งคุณลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้อาจจะเปลี่ยนแปลงหรือคงอยู่ได้
3. คุณภาพของการสอน หมายถึง ประสิทธิภาพซึ่งผู้เรียนจะได้รับผลสำเร็จในการเรียนรู้ ซึ่งได้แก่ การได้รับความแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรงจากครู การแก้ไขข้อผิดพลาด และการรู้ผลสะท้อนกลับของการกระทำว่าถูกต้องหรือไม่

บลูมได้สรุปผลการศึกษาไว้ว่า พฤติกรรมทางด้านความรู้ความคิดของผู้เรียนมีส่วนในการเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ 50 เปอร์เซ็นต์ อีก 50 เปอร์เซ็นต์ เป็นความแปรปรวนส่วนที่เหลือที่เกิดขึ้นได้ภายหลังการควบคุมตัวแปรแล้ว การเปลี่ยนแปลงคุณลักษณะด้านจิตพิสัย และทางด้านคุณภาพของการสอน มีส่วนในการเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากัน คือ 25 เปอร์เซ็นต์ อีก 75 เปอร์เซ็นต์ เป็นความแปรปรวนส่วนที่เหลือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางด้านความรู้ ความคิดรวมกับคุณลักษณะด้านจิตพิสัยมีส่วนในการเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน 65 เปอร์เซ็นต์ อีก 35

เปอร์เซ็นต์ เป็นความแปรปรวนส่วนที่เหลือ และเมื่อรวมตัวแปรทั้ง 3 คำนวณเข้าด้วยกัน จะมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ 90 เปอร์เซ็นต์ อีก 10 เปอร์เซ็นต์ เป็นความแปรปรวนส่วนที่เหลือ

จากผลการศึกษาค้นคว้า จะเห็นได้ว่า องค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสามารถชี้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนได้ จึงมีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่นอกเหนือจากความสามารถทาง สติปัญญาหลายท่านทั้งในประเทศและต่างประเทศ

งานวิจัยในประเทศ

สมนึก สุชาธรรม (2497 : 3-28) ได้ศึกษาถึงสาเหตุที่เด็กเรียนไม่ได้ ผล พร้อมทั้งเสนอวิธีแก้ไขด้วย จากการศึกษาพบว่า สาเหตุที่เด็กเรียนไม่ได้ผลเนื่องมาจากองค์ประกอบดังนี้

1. สภาพส่วนตัว ได้แก่ สัดส่วนของร่างกายกับสังคมของเด็ก ร่างกาย นิสัย พฤติกรรม ความพิการเล็กน้อย ปมค้อยเพราะร่างกายเสียโฉม สุขภาพ ความสามารถ พิเศษบางอย่าง ความพร้อมและการบรรลุนิติภาวะของเด็ก

2. สภาพแวดล้อมทางบ้าน ได้แก่ ลักษณะของบ้าน ที่ตั้งของบ้าน สภาพที่อยู่ ชนิดของครอบครัว ความสัมพันธ์ในครอบครัวฐานะของครอบครัว ทักษะของพ่อแม่

3. สภาพแวดล้อมทางโรงเรียน ได้แก่ สภาพของโรงเรียน สภาพห้องเรียน

สุข เคนชัย (2506 : 437-443) ได้ทำการศึกษาระยะยาวเพื่อทำการ วิเคราะห์ตัวการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่น 8 คน กลุ่ม ตัวอย่างประชากรที่ใช่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์-มหาวิทยาลัย จำนวน 8 คน โดยแยกออกเป็น นักเรียนเก่ง 2 คน ปานกลาง 4 คน และอ่อน 2 คน การรวบรวมข้อมูลใช้วิธีการซึ่งนำนัก วิชาชั้นสูง บันทึกรายงาน สุขภาพของนักเรียน ไปเยี่ยมเยียนบ้านนักเรียน สัมภาษณ์ผู้ปกครอง อาจารย์ประจำชั้น และอาจารย์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ใช้แบบสอบถาม แบบทดสอบ การสังเกต ให้นักเรียน เขียนอัตชีวประวัติและบุคคลที่นักเรียนต้องการจะเหมือน ศึกษาผลสอบกลางปีและปลายปี

ศึกษาความตั้งใจเรียน เจตคติ และความสนใจของนักเรียนต่อการเรียน จากผลการ-
ศึกษา พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับเลือกเป็นตัวอย่างประชากรในการศึกษาคั้งนี้ ทั้งชาย
และหญิง มีระดับสติปัญญาไม่แตกต่างกันมาก แต่ความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน
มาก และจากการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่า ตัวการที่มีอิทธิพลต่อความสามารถทาง
การเรียนของนักเรียนวัยรุ่นทั้ง 8 คน ได้แก่ ตัวการทางร่างกาย ตัวการทางความรัก
ระหว่างบิดามารดาและบุตร ตัวการทางวัฒนธรรมและการอบรมที่บ้าน ตัวการทาง
การพัฒนาแห่งตน ปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน และตัวการด้าน
การปรับตัว

Faculty of Education, Chulalongkorn University (1964 : 47)

ได้ทำโครงการทดลอง เพื่อศึกษาองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการ-
เรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 90 คน ผลปรากฏว่า ความสามารถทาง
การเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับภูมิหลังด้านฐานะทางเศรษฐกิจและ
สังคมของนักเรียน

จูไรศรี สุทธิศรีสังข์ (2508 : 83-88) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์
ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
ในจังหวัดพระนคร กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 360
คน จากโรงเรียนในจังหวัดพระนคร จำนวน 12 โรงเรียน ซึ่งแบ่งเป็น 6 ประเภท คือ
โรงเรียนรัฐบาลชาย โรงเรียนรัฐบาลหญิง โรงเรียนรัฐบาลสหศึกษา โรงเรียนราษฎร์
ชาย โรงเรียนราษฎร์หญิง โรงเรียนราษฎร์สหศึกษา และสุ่มนักเรียนจากโรงเรียน
แต่ละประเภทดังกล่าวโรงเรียนละ 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ
กิจกรรมนอกโรงเรียน และใช้คะแนนสอบประจำภาคต้นแทนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักเรียน ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แบ่งนักเรียนตามประเภทของโรงเรียน เพศ และ
กลุ่มอายุ สำหรับกลุ่มอายุแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ ช่วงอายุ 12-14 ปี, 15-17 ปี และ
18-19 ปี ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า

1. เมื่อแยกตามประเภทของโรงเรียน พบว่า กิจกรรมนอกโรงเรียนมีความ
สัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลสหศึกษา
นอกนั้นมีความสัมพันธ์ทางลบ

2. เมื่อแยกตามเพศ พบว่า กิจกรรมนอกโรงเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนทั้งเพศหญิงและเพศชาย

3. เมื่อแยกตามกลุ่มอายุ พบว่า กิจกรรมนอกโรงเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนในแต่ละกลุ่มอายุ

วัฒนา พุ่มเล็ก (2513 : 68-71) ได้ศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 232 คน แบ่งเป็นนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงและต่ำจำนวนกลุ่มละ 116 คน ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้แบบสอบถามนักเรียนซึ่งคัดแปลงจาก **The Mooney Problem Check Lists** แบบสอบถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา ความสนใจในวิชาเรียน กิจกรรมต่าง ๆ การเลือกอาชีพ และแบบสอบถามผู้ปกครองเกี่ยวกับองค์ประกอบทางครอบครัว จากผลการศึกษาพบว่า องค์ประกอบทางร่างกาย ได้แก่ สุขภาพ องค์ประกอบทางด้านความรักทางครอบครัว ได้แก่ ความสัมพันธ์ของบิดามารดาและพี่น้อง องค์ประกอบทางวัฒนธรรมและสังคม ได้แก่ ความเป็นอยู่ของครอบครัว การศึกษาของบิดามารดาและฐานะทางบ้าน องค์ประกอบทางความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน และองค์ประกอบในการปรับตัว ได้แก่ แขนงชีวิตในอนาคต เป็นองค์ประกอบที่เป็นเครื่องบอกความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน นั่นคือ นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงจะมีองค์ประกอบทางด้านดังกล่าว อยู่ในระดับดีกว่านักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.02 นอกจากนี้ ยังพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง สนใจในวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา ศิลปปฏิบัติ กิจกรรม ด้านวิชาการ อาชีพแพทย์ และการอ่านหนังสือ มากกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนในเรื่องจำนวนพี่น้องระหว่างนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงและต่ำปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกัน

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2514 : 49-59) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตปริญญาตรีทางการศึกษา กลุ่มตัวอย่างประชากร

เป็นนิสิตสาขามัธยมศึกษา จำนวน 336 คน ที่เรียนจบ กศ.บ. จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา 5 แห่ง คือ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน มหาสารคาม และ พิษณุโลก องค์ประกอบที่ทำการศึกษามี 3 ด้าน ได้แก่ องค์ประกอบทางค่านครอบครัว องค์ประกอบทางค่านตัวนิสิต และองค์ประกอบทางสถานศึกษา โดยถือเอาคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตในชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 เป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษาพบว่า องค์ประกอบทางค่านตัวนิสิต และองค์ประกอบทางสถานศึกษามีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา โดยได้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของตัวพยากรณ์ทั้งหมด กับคะแนนเฉลี่ยสะสมเท่ากับ 0.354 องค์ประกอบทางสถานศึกษามีอำนาจในการพยากรณ์มากที่สุด และองค์ประกอบทางค่านครอบครัวมีอำนาจในการพยากรณ์น้อยที่สุด และสิ่งที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จทางการศึกษามากที่สุดตามลำดับ คือ ชั้นปีที่เข้าศึกษาในวิทยาลัย อายุและ เพศ

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2519 : 1-22) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลขององค์ประกอบทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2516 ของโรงเรียนทุกประเภททั่วประเทศ ไทย จำนวนนักเรียน 27,897 คน จาก 987 โรงเรียน และบิดามารดาหรือผู้ปกครองนักเรียนจำนวน 1,974 คน ผลการวิจัยพบว่า ขนาดของโรงเรียน ภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคม ของนักเรียน (อาชีพของบิดา) การเรียนชั้นอนุบาล และการเรียนซ้ำชั้นของนักเรียน เป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนั้น ได้แก่ สถิติการขาดเรียนของนักเรียน ระยะทางจากบ้านถึงโรงเรียน และอายุของนักเรียน กล่าวคือ นักเรียนที่อายุมาก บ้านอยู่ห่างไกลจากโรงเรียน และขาดเรียนบ่อยครั้ง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อยกว่านักเรียนพวกอื่น สำหรับตัวแปรที่ไม่มีความสำคัญมากนักต่อการอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ อัตราส่วนนักเรียนต่อครู พื้นที่ต่อนักเรียน คุณวุฒิของครู ระยะเวลาในการศึกษาสามัญของครู และการมีหนังสือแบบเรียน

อวยชัย วัชรธรรม (2521 : 52-56) ได้ศึกษาถึงองค์ประกอบเพื่อสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้องค์ประกอบที่อยู่นอกเหนือความสามารถทางสติปัญญา กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนิสิต ปีการศึกษา 2519 ของมหาวิทยาลัย-

ศรินครินทรวีโรฒ สงขลา จำนวน 238 คน ผลการศึกษา พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมากที่สุด คือ เจตคติของนิสิตต่อวิชาที่เรียน

พิศเพลิน เขียวหวาน (2521 : 140-147) ได้ทำการวิจัยเพื่อหาองค์ประกอบบางประการที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ และภาษาไทย เป็นตัวเกณฑ์ และองค์ประกอบทางค่านักเรียน องค์ประกอบทางค่านภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคมครอบครัว และองค์ประกอบทางค่านโรงเรียน เป็นตัวพยากรณ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศ จำนวน 585 คน รวมทั้งบิดามารดา ผู้ปกครอง และอาจารย์ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า องค์ประกอบทางค่านักเรียน ได้แก่ พื้นฐานความรู้เดิม อายุ และสถิติการขาดเรียน องค์ประกอบทางค่านภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคมครอบครัว ได้แก่ การพูดภาษาไทยกลางที่บ้าน ขนาดของครอบครัว และการอ่านหนังสือพิมพ์ และองค์ประกอบทางค่านโรงเรียน ได้แก่ ความเห็นของครูต่อความสามารถของนักเรียน จำนวนคาบที่ครูสอนใน 1 สัปดาห์ พื้นฐานของห้องเรียนต่อนักเรียน 1 คน และคุณวุฒิของครู ร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ประมาณ 39 เปอร์เซ็นต์ และตัวแปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์มากที่สุด ได้แก่ พื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียน

พรทิพย์ ถาวรจักร์ (2525 : 26-28) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในองค์ประกอบค่านบิดามารดา องค์ประกอบค่านนิสิต และองค์ประกอบค่านกิจกรรมเสริมหลักสูตรกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรีของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องแล้วของฝ่ายวางแผนและพัฒนา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับชั้นปีที่ 1 และปีที่ 3 ปีการศึกษา 2524 จำนวน 2,650 คน และ 2,541 คน ตามลำดับ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ตัวแปรในองค์ประกอบค่านบิดามารดา ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .01$) คือ รายได้ของบิดา ตัวแปรในองค์ประกอบค่านนิสิตที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คือ เพศ คณะ จำนวนครั้งในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย

ลำดับที่เลือกของคณะที่ศึกษา จำนวนเงินที่ได้รับในแต่ละเดือน การได้รับรางวัล และวิธีเดินทางมาหาวิทยาลัย และตัวแปรในองค์ประกอบด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตฯ คือ ประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่สนใจมากที่สุด และประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรของฝ่ายศิลป และวัฒนธรรมที่สนใจมากที่สุด

อุรี ลัมพิสุทธิ (2526 : 59-65) ได้ทำการวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบางประการ ซึ่งไม่ใช่ความสามารถทางสติปัญญา ได้แก่ องค์ประกอบทางด้านตัวนักเรียน องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และภูมิหลังของครอบครัว องค์ประกอบทางด้านโรงเรียน และองค์ประกอบทางด้านกิจกรรมนอกชั้นเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และหาสมการถดถอยพหุคูณ เพื่อพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ โดยใช้องค์ประกอบบางประการ ซึ่งไม่ใช่ความสามารถทางสติปัญญาเป็นตัวพยากรณ์ กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2525 ของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 398 คน ผลการวิจัยพบว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ กับตัวพยากรณ์ทั้ง 35 ตัว ในองค์ประกอบบางประการซึ่งไม่ใช่ความสามารถทางสติปัญญา มีตัวพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 17 ตัว เรียงตามลำดับดังนี้ ขนาดของโรงเรียน การทำแบบฝึกหัดแปลก ๆ ใหม่ ๆ นอกเหนือจากที่เรียนในห้องเรียน เพศของครูสอนวิชาคณิตศาสตร์ เจตคติของนักเรียนต่อวิชาคณิตศาสตร์ ประเภทของโรงเรียน การเข้าแข่งขันตอบปัญหาทางคณิตศาสตร์ การสอบซ่อมวิชาคณิตศาสตร์ การศึกษาค้นคว้าในห้องสมุดเกี่ยวกับคณิตศาสตร์ การอ่านวารสารเกี่ยวกับคณิตศาสตร์ คะแนนรวมกิจกรรมนอกชั้นเรียน ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับครอบครัว เจตคติของนักเรียนต่อการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ การอภิปรายปัญหาทางคณิตศาสตร์กับเพื่อน การไปศูนย์รวมวิชาการทางคณิตศาสตร์นอกสถานที่ และสถิติการขาดเรียน ตัวพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรียงตามลำดับความสำคัญ ได้แก่ ขนาดของโรงเรียน การเข้าแข่งขันตอบปัญหาทางคณิตศาสตร์ การสอบซ่อมวิชาคณิตศาสตร์ เจตคติของนักเรียนต่อวิชาคณิตศาสตร์ และการทำอุปกรณ์

การเขียนวิชาคณิตศาสตร์ ตัวพยากรณ์เหล่านี้สามารถรวมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ได้ร้อยละ 52.81

งานวิจัยในต่างประเทศ

โยน ซี. วัตต์ (Yon C. Watts 1959 : 69-75) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับบุคลิกภาพและสาเหตุของความล้มเหลวในการเรียนของนักเรียนเกรด 10 จำนวน 53 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 260 คน โดยจัดรายการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล ผลปรากฏว่า นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างประชากรดังกล่าวนอกจากจะมีปัญหาด้านสติปัญญาแล้ว แต่ละคนยังมีปัญหาสำคัญ ๆ อย่างน้อย 2 ปัญหาขึ้นไป ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ ปัญหาด้านสติปัญญาต่ำกว่าปกติ ความขัดแย้งภายในครอบครัว บิดามารดามีการศึกษาจำกัด และการโยกย้ายครอบครัวบ่อย ๆ

เฮน. แอล. นีฟ และ เจ. บี. สเตราค์ (H. L. Knief and J. B. Stroud 1959 : 117-120) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และชั้นทางสังคม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 4 จากโรงเรียนประถมศึกษา จำนวน 18 โรงเรียน ทั้งหมดจำนวน 344 คน โดยใช้แบบสอบถามสติปัญญาของ ลอร์จ ฮอร์นโกล์ เกมของ เควิส-แอลส์ แบบสอบไอโอวาเพื่อวัดทักษะเบื้องต้น และแบบวัดคุณลักษณะของวอร์เนอร์ ผลการศึกษาปรากฏว่า ชั้นทางสังคมหรือสิ่งที่แสดงฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเขาวินิจฉัย

เจ. ซี. คอสเตอร์ (J. E. Coster 1959 : 50-62) ได้ทำการศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะหรือสภาพทางครอบครัว กับผลการเรียนของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา พบว่า ขนาดของครอบครัว ความสนใจในการอ่านหนังสือ รวมทั้งระดับการศึกษาของบิดามารดา มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลการเรียนของนักเรียน

มิลตัน เอฟ. ชอร์ และอลแลน เอช. เลแมน (Milton F. Shore and Alan H. Leiman 1960 : 391) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสนใจของผู้ปกครอง การวางแผนของผู้ปกครองเกี่ยวกับเรื่องการเรียนของเด็กในความปกครอง และความรับผิดชอบของผู้ปกครอง การวางแผนของผู้ปกครองเกี่ยวกับเรื่องการเรียนของนักศึกษา

วิทยาลัยไลเซสเตอร์ จูเนียร์ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีปริมาณการที่เอาใจใส่ในเรื่องการเรียนของบุตรมากกว่าปริมาณการของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และผู้ปกครองของนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำไม่มีความสนใจในเรื่องการเรียน และการวางแผนเรื่องการเรียนแก่เด็กเลย

วิลลิส คัมคลิว คลาร์ก (Willis W. Clark 1961 : 205) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเพศ โดยควบคุมในเรื่องอายุจริงและอายุสมอง เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เกรด 3, 4 และ 8 โดยการสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นละ 150 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายและหญิงไม่แตกต่างกันในเรื่องเกณฑ์ทางสติปัญญา ทักษะพื้นฐานในการอ่านและการทำเลขคณิต แต่ในเรื่องการใช้ภาษาและการสะกดตัวแล้ว ปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนชาย

ผลการศึกษาของคลาร์กดังกล่าวได้รับการสนับสนุนจาก เคนเนท เอ็ม. พาร์สลีย์ (Kenneth M. Parsley 1963 : 210-212) ซึ่งได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่าง ๆ ของนักเรียน เกรด 2-8 เป็นนักเรียนชาย 2,651 คน และนักเรียนหญิง 2,369 คน และได้เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศด้วย จากการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงเก่งกว่านักเรียนชายในเรื่อง การอ่าน การสะกดตัว และการเรียน ส่วนนักเรียนชายเก่งกว่านักเรียนหญิงในวิชา ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และเรขาคณิต ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ความแตกต่างระหว่างเพศมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อย่างไรก็ตาม มาเรียน วริมเชอร์ แอชเวิร์ธ (Marion Schrimsher Ashworth 1964 : 3224-A) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนเกรด 6 และเกรด 8 จำนวน 178 คน จากโรงเรียนเด็กผิวขาว 8 โรงเรียน ในรัฐเท็กซัส นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างประชากรทุกคนมีระดับเชาวน์ปัญญา 120 ขึ้นไป โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ และวัดคุณภาวะของนักเรียน ปรากฏว่า อายุและเพศ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อยมาก

เวอร์จิเนีย ไอ. โรเบิร์ต (Virginia I. Robert 1966 : 635 A)

ไต่ถามการศึกษาพบว่า คุณลักษณะของครูในระดับมัธยมศึกษาที่มีอายุมาก และมีประสบการณ์มาก จะส่งผลทำให้ความสามารถทางการเรียนของนักเรียนสูงกว่าครูที่มีอายุน้อยและประสบการณ์น้อย แต่ความสามารถของนักเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างการที่ครูชายและครูหญิง เป็นผู้สอน

รูธ มารี บัสเชอร์ (Ruth Marie Buescher 1967 : 1858- A - 1859- A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรทางด้านไม่ใช้สติปัญญา ได้แก่ สภาพทางครอบครัว เพื่อน ความมีอิสระเสรีภาพ ความรู้สึกสำนึกตน ประเพณี วัฒนธรรม และแรงจูงใจ ปรากฏว่า สภาพทางครอบครัว แรงจูงใจ และความมีอิสระเสรีภาพ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

โลอีส เอช. เวอร์ซิงตัน และโคลด คัมลิว. แกรนท์ (Lois H. Worthington and Claude W. Grant 1971 : 7-10) ได้ศึกษาถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาคการศึกษาที่หนึ่ง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรนิสิตปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยยูทาห์ เป็นนิสิตชาย 1,270 คน นิสิตหญิง 990 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบ เอ. ซี. ที. (American College Testing) ในวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ สังคมศาสตร์ ธรรมชาติวิทยา โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง และ 3 ทาง (Two-way and Three-way Analysis of Variance) องค์ประกอบที่ทำการศึกษามีตัวแปร 11 ตัว ได้แก่ เพศ รายได้ของครอบครัว จำนวนเด็กในครอบครัว แต้มเฉลี่ยจากวิชาทั้ง 4 วิชา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ผลสัมฤทธิ์ที่ไม่ใช่วิชาการ (Non-academic Achievements) ที่ตั้งของโรงเรียนตามสภาพทางภูมิศาสตร์ คะแนนจากแบบสอบ เอ. ซี. ที. ความสำคัญในการตั้งเป้าหมายทางการเรียนด้านวิชาการ และสังคม การเลือกอาชีพในอนาคต และคะแนนเฉลี่ยในภาคการศึกษาแรกของมหาวิทยาลัยเป็นตัวแปรตาม จากการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดีเรียงตามลำดับ ได้แก่ เพศของนิสิต สภาพที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของโรงเรียน ระดับความสำคัญของการตั้งเป้าหมายทางวิชาการ รายได้ของครอบครัว จำนวนผลสัมฤทธิ์ที่ไม่ใช่วิชาการ บทบาทของการเลือกอาชีพในอนาคต และจำนวนเด็กในครอบครัว

เควิน มาร์จอร์ริแบงก์ (Kevin Marjoribanks 1972 : 203-209)

ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนอายุ 11 ขวบ จำนวน 185 คน โดยใช้แบบทดสอบความสามารถทาง
สมองเบื้องต้น (Primary Mental Ability) และแบบสอบถามเป็นเครื่องมือใน
การวิจัยพบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองให้การส่งเสริมในเรื่องการเรียนจะมีการเตรียม
โครงการในการเรียนของเด็ก เห็นความสำคัญของการศึกษา ตลอดจนมีความสนใจใน
เรื่องเกี่ยวกับโรงเรียน มีคะแนนจากแบบทดสอบสูง และความสัมพันธ์ระหว่างแบบ
ทดสอบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าเท่ากับ 0.69

โรเบิร์ต เจ. ไรท์ และ แอนดรูว์ จี. บีน (Robert J. Wright and
Andrew J. Bean 1974 : 277-283) ได้ศึกษาอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจ
และสังคมที่มีต่อผลการเรียนในวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จำนวน
1,631 คน ตัวแปรที่ศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ เพศ รายได้ของครอบครัว อาชีพของบิดา
และการศึกษาของมารดา ตัวแปรที่ใช้เป็นเกณฑ์ ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยชั้นปีที่ 1 ใน
วิทยาลัย ผลการศึกษาพบว่า รายได้ของครอบครัวเป็นตัวทำนายคะแนนเฉลี่ยได้ดีที่สุดใน
กลุ่มตัวแปรที่เป็นสภาพเศรษฐกิจสังคมด้วยกัน และยังพบด้วยว่า อาชีพของบิดาประเภท
ไม่ต้องใช้ฝีมือ (Unskilled) และอาชีพที่ต้องใช้ฝีมือ (Skilled) เป็นตัวทำนาย
ที่ดีกว่าอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็ก และอาชีพที่เป็นวิชาชีพ (Professional)

ส่วนทางด้านเจตคติของนักเรียนนั้น เอส. บี. คาน (S.B. Khan 1967 :
2392- A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบด้านเจตคติที่มีส่วนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนของนักเรียน เกรด 9 และเกรด 12 โดยได้นำเอาองค์ประกอบทางด้าน
เจตคติหลายประการมาใช้พิจารณาร่วมกับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา ปรากฏว่า
องค์ประกอบที่สำคัญ คือ เจตคติต่อครูผู้สอน

แดเนียล ซี. นีล กิลล์ นีโอส และเวอร์เนอร์ ทิสเมอร์ (Daniel C. Neale,
Gill Neol and Werner Tismer 1970 : 232-237) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ
เจตคติต่อวิชาเรียนของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 6 ชาย 105 คน
หญิง 110 โดยเมื่อเปิดเรียนสัปดาห์แรก ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบซีแมนติก
(The Semantic Differential Instrument) แบบสอบถามวิคเชวาน์ปัญญา

ของลอจ ฮอร์นไคค์ (The Lorge Thorndike Intelligence Test Level II) และแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (The S.R.A. Achievement Series) และเมื่อสิ้นปีการศึกษาให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำแบบสอบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาที่เรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีเนื้อหาคลายคลึงกับแบบทดสอบที่ให้ทำในครั้งแรก ผลการวิจัยปรากฏว่า เจตคติของนักเรียนต่อวิชาที่เรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และจากการศึกษายังพบอีกว่า เจตคติที่มีต่อวิชาที่เรียนซึ่งวัดโดยแบบสอบซีแมนติก มีบทบาทในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อย

จากผลงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถทางด้านสติปัญญาแต่เพียงอย่างเดียว องค์ประกอบทางด้านอื่นนอกจากความสามารถทางสติปัญญา ก็เป็นสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนด้วย ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาถึงสิ่งแวดล้อมที่บ้านและโรงเรียนว่า มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนหรือไม่และมากน้อยประการใด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย